

KIRSTEN DAVIDSENS BERETNING

Jeg hedder Kirsten Davidsen og jeg er 94 år gammel er pensioneret. Jeg har arbejdet på CBS som sekretær, på DTU og på Danmarks Fiskeri- og Havnestyrelse.

I oktober 43'er blev vi nødt til at flygte til Sverige, fordi vi fik at vide, at det var meget alvorligt med, at tyskerne ville komme og interne os. Sende os i koncentrationslejr.

Så vi havde bekendte, der kunne skaffe os over til Sverige, sagde de, og de overtalte min far. Han var jo ikke meget for at flygte, men han blev overbevist af både bekendte og venner, lægen og fik at vide, at nu var det altså alvor, vi måtte flygte til Sverige.

Min søster havde en ven, hvis bedsteven var frihedskæmper. Det vidste vi jo heller ikke, vi vidste bare, at nu kom John, blev han kaldt for, men min Far fortalte mig, at han hed Svend Nielsen, og han var matematiklærer, men det måtte jeg ikke sige til nogen, han hed bare John. John sagde til min far "nu må I afsted, det er meget alvorligt det her", og min far sagde, det kan ikke være rigtigt i Danmark, at der sker sådan noget.

Så kom vores læge, han kom på Amalienborg hos prinsesserne, så han vidste en masse ting, som vi andre ikke vidste, men der var blevet sagt noget i synagogen om morgenen, så mange mennesker vidste det, men vi gik ikke i synagogen om morgenen. Vores læge kom og sagde Hr. Ledermann, de må afsted med deres familie, "ja, men man tager jo ikke sådan afsted med tre børn".

Så vidste jeg, at min far havde været ved skomageren og få lagt værdiparere ind mellem sålerne, det fortalte han mig senere, så da de kom til Sverige, så kunne de bryde dem op og vise, at han godt kunne ernære sin familie. Så at vi ikke led den Svenske stat til last. Det var således, at det viste sig, at 20 minutter efter, at vi var taget

sted, der kom de tyske soldater og hamrede på vores hoveddør, fordi ingen lukkede op, da de ringede på dørklokken. Det har vores overbo fortalt os senere.

Det var 20 minutter, det hele drejede sig om.

John måtte jo ikke fortælle, hvad han hed til alle os, der sad ved middagsbordet, men sagde min far "jeg har sørget for en båd. Så afsted nu!" Så vi måtte kun sige John til ham. Han var Svend Nielsen, matematiklæreren af Danmarks mest kendteste sabotører. Det var Flammen, Citronen og John, og det var ham, vi havde forbindelse med.

John blev likvideret i Ryvangen af tyskerne, en af dem blev endda hængt. Jeg besøger hans gravsted i Mindelunden d. 4. maj hvert år. Der står jo Svend Nielsen, og der står John i parentes.

Vi sejlede og sejlede og det stormede og vandet skyllede op over os, og pludselig ser vi nogle lanterner, og pludselig hører jeg min far råbe "Det er jo Rügen mand. Det er forkert, jeg kan jo læse kort", "åhh det kan være, så må vi hellere sejle den anden vej". Så kunne jeg mærke, at båden slyngede den anden vej. Så ankom man over til Sverige efter 16 timer på havet.

Vi var lige ved at sejle direkte til Tyskland, det havde været nemt for dem at sætte os i lejr. Det var meget forfærdeligt. Jeg var der i 22 måneder i Sverige, og vi var meget taknemmelige og meget glade for at bo i Sverige. De var enestående overfor os. Vi blev integreret som ingenting, jeg talte svensk på to måneder af at gå på den svenske skole i fem måneder, inden den danske den blev oprettet. Efter krigen i juni 45 kom vi til København. Mine kammerater kom over i maj, men vi kom først over midt i juni måned. Vi blev hentet

af alle vores venner, der stod nede ved båden og tog imod os med kyshånd.

Vi jo havde bananer med og nylonstrømper og alt muligt, chokolade og kom ind i vores smukke hjem igen. Under krigen i Danmark havde man jo ikke bananer og chokolade og nylonstrømper, så vi havde alt muligt med og foræderede dem, og de kom ned og tog mod os og sagde velkommen med flag og sang. Det var stor jubel, man var meget glade for at se os.

Vi havde også korresponderet under hele krigen. Jeg måtte ikke skrive mit rigtige navn til mine veninder, så jeg måtte skrive Lederhøj i stedet for Lederman, så mit ungpigens navn.

Det var jo overraskende for mig, at vi pludselig skulle flygte. Vi var jo ikke anderledes end vores klassekammerater, jeg var jo ikke med til religion, men jeg levede jo et ganske normalt liv, pludselig så skulle vi væk fra det hele. Det var jo chokerende, det har jo for mig aldrig været et problem at være ung jøde i Danmark overhovedet.

Jeg føler mig helt integreret, ligesom mine studiekammerater var. Jeg havde ikke nogen problemer overhovedet, det kan jeg ikke sige.

